

النساء
الرياض من

SOŇA
BULBECK

ŽENY

ZRIJADU

SEX V MESTE
V ARABSKOM SVETE

MARENČIN PT

النساء
الرياض
من

SOŇA
BULBECK
ŽENY
ZRIJÁDU
SEXVMESTE
VARABSKOMSVETE

MARENČIN PT

© Soňa Bulbeck, 2013

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2013

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o., 2013

Jazyková úprava Zuzana Konečná

354. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-209-3

Úvod

Prvé podovolenkové stretnutie „dámskeho klubu“, ako ho zvykli priateľky volať, sa konalo ako obyčajne u Nory na terase pri bazéne pred jej príjemným dvojizbovým apartmánom v compounde, čo je strážené, múrmi ohradené sídlisko s bytovými jednotkami, s obchodmi, bazénmi, telocvičňou... Nora bola silná fajčiarka a nájst v Rijáde – aj keď momentálne takmer šesťmiliónovom veľkomeste – reštauráciu s otvorenou „family section“ terasou, kde si mohli priateľky spolu posediť a Nora zafajčiť, nebolo jednoduché. V podstate poznali iba dve – pomerne drahú libanonskú reštauráciu blízko Kingdom Tower a francúzsku kaviareň v populárnej štvrti Olaya, ale keď si chceli nerušene poklebetiť a vypiť si popritom pohár vína či nejaký koktail, riešili to obyčajne stretnutím u Nory. Vďaka práci na obchodnom oddelení českej ambasády mala pomerne dobre zásobený bar a vysoké palmy v črepníkoch, umne rozostavené okolo terasy, ktoré bránili zvedavcom sledovať, čo sa na nej deje. Samozrejme, väčšina obyvateľov compoundu boli expatriati, cudzinci, ktorí vycestovali do krajiny ako experti. Alkohol ako taký je, samozrejme, v Saudskej Arábii prísne zakázaný, a tak si vyrábali vlastné víno alebo kupovali od Filipíncov tzv. sadiki, ktoré pripomínalo našu domácu lavórovicu, ale pri zmiešaní s kolou či džúsom to bolo celkom pitelné.

Prvá prišla na stretnutie Naďa. Na takmer päťdesiatničku kráčala svižným krokom a už zďaleka sa

usmievala na Noru, fajčiacu na terase. „Ach, ako si schudla!“ bola prvá Norina reakcia. Nadina tvár sa ešte viac rozžiarila: „No, samozrejme, na teba stále nemám, ale robila som, čo som mohla,“ odpovedala s hrdosťou v hlase. „A nakoniec, nebolo to také ťažké – trochu zmena stravy a trikrát do týždňa zumba a za dva mesiace som išla dole osem kíl. A verím, že už ich nenaberiem – nesmiem, kúpila som si v Dubaji nové šaty aj nohavice a chcem sa do nich aj naďalej zmestiť,“ stále so smiechom hovorila, bozkajúc Noru na obidve líca a popritom si vyzliekala čiernu abayu. Nora sa usmievala tiež a tešila sa s priateľkou. Jej štíhla postava aj v štyridsiatich deviatich rokoch bola neustálym zdrojom závidy žien a obdivu mužov, ale málokto vedel, že je dôsledkom rakoviny žalúdka, ktorú pred desiatimi rokmi prekonala. „Ako sa má Ivan?“ opýtala sa Nora na Nadinho manžela. „Dobre – ako vždy, vďaka nášmu stretnutiu som sa vyvarovala ďalšej nudnej párty na ambasáde a on sa aspoň nemôže sťažovať, že som ho nechala samého doma.“ Nadin manžel bol Rus a pracoval na konzulárnom oddelení ruskej ambasády. Účasť na párty, organizovanej ambasádou, patrila k jeho pracovným povinnostiam a Naďa ho obvyčajne sprevádzala, nemajúc v Rijáde veľa príležitostí na kontakt s inými ľuďmi. Sama bola napoly Ruska – jej otec bol Slovák, ktorý pôsobil v Moskve v diplomatických službách a oženil sa tam s Nadinou mamou, pôvabnou Ruskou, po ktorej Naďa zdedila husté svetlé vlasy a hnedé zasnívané oči.

Veselé „holá“ im obidvom prezradilo, že prichádza Markéta. S jamkami na lícach, večne usmievavá, ty-

pický „piknik“. Na rozdiel od Nade si zo svojich nadbytočných kilogramov nerobila ťažkú hlavu a saudská strava jej evidentne prospievala – zahalená v abayi pripomínala saudské ženy, z ktorých väčšina trpí nadváhou. S buchotom zhodila na zem cestovnú tašku – cez voľné víkendy využívala Norino pohostinstvo a užívala si bazén a iné výhody života v compounde. „Ach, chýbali ste mi, aj keď prázdniny boli fajn.“ „Už funguješ?“ spýtala sa Naďa, pohodlne uvelebená v kresle s vínnym strekom v ruke. „Od soboty,“ prikývla Markéta s povzdychom, vyzliekajúc si abayu. Markéta pracovala ako vychovávateľka v bohatej saudskej rodine. Mala na starosti štyri deti – dvoch chlapcov 10- a 12- a dve dievčatá 6- a 14-ročné. Rodina si ju našla cez prestížnu agentúru v Londýne, kde bola Markéta zaregistrovaná. Rodená Pardubičianka skončila učiteľstvo angličtiny pre základné školy a po siedmich rokoch učenia sa začala cítiť vyhorená. A tak sa zbalila a odišla do Londýna, kde si našla prácu ako vychovávateľka a po dvoch rokoch prijala ponuku zo Saudskej Arábie. Bola slobodná a o svojich predchádzajúcich nevydarených vzťahoch veľmi nehovorila. Vyzerala zmierená s osudom „spinster“ – ako hovoria Angličania starým dievkam – a vôbec nepôsobila dojmom, že by jej to lámalo srdce.

„Príde aj Alenka?“ spýtala sa, keď prijala od Nory pohár červeného.

„Príde, hádam každú chvíľu, vieš, že končí neskoro a v stredu večer sú vždy na cestách zápchy.“ Alenka bola posledná zo štvorice, a najmladšia. Bola povolaním rehabilitačná zdravotná sestra a do Saudi prišla

pred tromi rokmi spolu s manželom, ktorý bol ortopéd. Zobrali sa po skončení jeho štúdia a presťahovali sa do Piešťan, kde pracovali v kúpeľoch. Zhodou okolností Alenka dostala ako pacienta mladého Saudana, ťažko dochrámaného po dopravnej nehode. Saudská Arábia vedie svetový rebríček úmrtnosti pri dopravných nehodách. Po pol roku tvrdej driny ho postavila na nohy. Vplyvná rodina im z vďačnosti ponúkla pomoc pri vybavení práce na prestížnej rehabilitačnej klinike v Rijáde a keďže finančná situácia doktorov a zdravotných sestier na Slovensku naozaj nebola ružová, ponuku prijali. Po nejakom roku sa však rozpory medzi Alenkou a jej manželom prehĺbili a nakoniec sa minulý rok počas dovolenky na Slovensku rozviedli. Obidvaja však ostali naďalej pracovať v Saudskej Arábii, akurát Alenka odišla do nemocnice Al Habib. Držali svoj rozvod v tajnosti, hlavne kvôli Alenke – v Saudi nie je jednoduché byť rozvedenou ženou – a aj keď bývali oddelene, Peter ju občas prišiel zobrať autom do práce alebo sa objavil s ňou na nejakej párty. Priateľky však o tom, samozrejme, vedeli a boli jej v tom čase veľkou oporou. Štíhla, vyšportovaná Alenka milovala tanec a bola hviezdou všetkých večierkov, tváriac sa, že si nič nerobí zo zlomených – hlavne arabských – srdiec. V skutočnosti však bola veľmi citlivá, vždy ochotná pomôcť a jej nevyčerpatelná energia dokázala nabuďiť aj ostatných. Keď nakoniec dobehla a hodila sa do kresla, z hrude sa jej ozval povzdych: „Konečne, babenky, chýbali ste mi! Cheers! Do roka a do dna!“ a zdvihla pohár s vínom a spolu s ostatnými si štrngli na spoločné stretnutie...

1.

Keď Naďa prišla domov, bolo už dosť neskoro. Okná v apartmáne tmavé a dvere zamknuté. Tíško vošla dnu, v kúpeľni sa vyzliekla a svietiac si mobilom vkĺzla do spálne, aby nezobudila Ivana. Natiahla sa do postele a tu zistila, že je prázdna. Zapálila si nočnú lampu. Pozrela na hodinky – boli skoro dve. Párty na ambasáde musela striktné končiť o polnoci a aj keď bolo treba ešte niečo niekedy zariadiť, vždy boli naspäť pred jednou – z Diplomatickej štvrte do ich compoundu to bolo najviac pätnásť minút. Automaticky siahla po mobile a stisla Ivanovo pracovné číslo. Ozval sa po dlhom zvonení. „Áno?“ „No, prišla som domov a teba nikde. Niečo sa stalo?“ Nadin hlas znel nervózne.

„Ale, nič zvláštne, mali sme tu menší incident, veď vieš, niekedy ľudia nemajú mieru, ale už je to v poriadku, do hodiny som doma, pokojne choď spať,“ jeho hlas znel upokojujúco. Naďa položila a vzdychla si. Ivan mal zase vypité a vedela, že keď príde, bude sa chcieť s ňou milovať ako vždy, keď príde trochu pod parou. Už si za tie roky zvykla, akurát nemala rada, keď zaspala a on prišiel s hrmotom a zobudil ju. „Nuž čo, keď príde, tak príde...“ povedala si, zhasla svetlo, otočila sa nabok a zaspala.

Prebrala sa nadržanom na to, že jej bolo chladno. Natiahla sa za plachtou a pocítila Ivanovo telo. Automaticky sa pritúlila – mala rada teplo, ktoré z neho vyžarovalo. V spánku sa otočil a objal ju a ona si položila hlavu na jeho plece. Zrazu jej do nosa uderila

neznáma vôňa. Parfum. V Saudi používal parfum každý a výber bol neuveriteľne rozmanitý a Naďa poznala svoj aj Ivanov. Tento nepoznala. Bol nový, cudzí a v hlave jej zablikalo kontrolné svetielko – že by neskorý Ivanov príchod súvisel s inou ženou? Za tie roky spoločného manželstva si nerobila ilúzie, že jej bol vždy verný, hlavne v obdobiach, keď bol vyslaný niekde do zahraničia a ona nemohla ísť na misiu s ním kvôli deťom. Ale nikdy nemala strach, že by ju opustil. Možnosť prísť teraz do Saudi prijala, lebo chlapci konečne stáli na vlastných nohách a slnečný Rijád bol v ostrom kontraste so studenou Moskvou. Sami dvaja si užívali ako keby druhú mladosť a Naďa nemala žiadne pochybnosti o Ivanovej láske. Na druhej strane, počula už dosť o chlapoch, ktorým sa v päťdesiatke zapálili lýtky.

Ráno vyzeralo všetko v poriadku. Pri raňajkách Ivan farbisto líčil problémy s opitým krajanom, ktorý urazil jedného zo saudských obchodných partnerov, a následné úsilie prítomných o diplomatické urovanie. Vyzeral uvoľnene a v pohode zvládli rutinný štvrtkový potravinový nákup a ľahký obed. Jediné, čo Naďa zaregistrovala, bola akási nová opatrnosť, s ktorou držal pri sebe pracovný mobil, ktorý inak bežne nechával hocikde pohodený a niekedy dokonca musel naň prezvoniť zo súkromného, aby ho našiel. Počas obeda Ivan nadhodil, či má Naďa popoludní angličtinu s Emou. Naďa vedela perfektne po francúzsky – v Moskve ju dlhé ruky učila – ale po anglicky nie. Ema bola príjemná Angličanka, bývajúca so svojím manželom len o zopár apartmánov ďalej, a keďže ovládala

aj francúzštinu, bola schopná sa s Naďou dohovoriť. Cez týždeň učila na medzinárodnej škole, ale štvrtky mala voľné a počas školského roku u nej mávala Naďa pravidelne dvojhodinovku. Naďa prikývla a ako obvyčajne o druhej odišla k Eme. Keď sa vrátila, Ivan ležal na gauči a hneď bol ochotný ísť s ňou do bazénu, hoci inokedy vyjednával, že príde neskôr alebo nešiel vôbec. Naďa nenašla nič podozrivé na jeho správaní – ani večer, keď išli s priateľmi na večeru, ani v piatok – až na ten neustály pocit, že si veľmi pozorne stráži mobil. V piatok, keď prišli k bazénu, sa chvíľu motal, a keď už Naďa bola vo vode, zrazu sa otočil a zamrm-lal, že si zabudol plavecké okuliare a zmizol, vrátiac sa za viac ako pol hodiny – s mobilom stále vo vrecku. Naďa sa cítila trápne, že ho podozrieva a povedala si, že sa nezníži k tomu, aby urobila tú istú chybu ako mnohé ženy pred ňou a bude mu kontrolovať mobil. Keď však v sobotu podvečer nečakane zaklopal na ich dvere compoundový šéf údržby a zavolať Ivana riešiť nejaké technické problémy s odtokom, Naďa sa podvedome vrhla na mobil zabudnutý na gauči. Medzi volanými číslami bol kontakt, ktorý sa volal „Girl“ a Ivan jej volal trikrát – vo štvrtok – v čase, keď bola Naďa u Emy, v piatok – keď bola v bazéne a dnes cez obednú pauzu v práci. Rýchlo preklikla na esemesky – medzi prijatými bola jedna od „Girl“ vo štvrtok dopoludnia. Bola v angličtine, ale Naďa porozumela, že dotyčná v nej ďakuje Ivanovi za krásny večer a chce ďalšie stretnutie. Ivanova odpoveď bola lakonická – odpísal, že jej zavolá popoludní... Rýchlo položila mobil na miesto a vrátila sa do kuchyne do-

končiť večeru. Keď sa Ivan vrátil, bola si istá, že nič nezbadal. Večerali ako zvyčajne – vonku na terase – a Ivan nadhodil tému budúcej dovolenky – počas hadž púte mal týždeň voľno a už predtým sa bavili, že by mohli ísť do Ománu alebo do Dubaja, alebo niekde nie veľmi ďaleko – na Blízkom východe bolo príjemne teplo aj v októbri či v novembri. Naďa sľúbila, že urobí prieskum cien leteniek a hotelov a zdvihla sa s tým, že si ide ešte zaplávať – večerné plávanie jej pomáhalo zaspať. Ivan sa ponúkol, že umyje riad a nechal ju odísť. Pri bazéne nebol nikto. V teplej vode sa Naďa uvoľnila a snažila si utriediť rozhádzané myšlienky. Kto je to dievča? Kde sa s ňou Ivan stretol? Čo vlastne od Ivana chce? Čo chce Ivan? Nezáväzný románik alebo naozaj má dosť vyše dvadsaťpäťročného vzťahu? Jedno bolo isté – určite nie je Ruska, keďže si s ňou píše po anglicky. Naďa si premietala v hlave všetky duše, ktoré stretla na ambasáde. Nebolo ich veľa – diplomati boli poväčšine muži a ženy tu boli ako ich manželky. Že by bola vydatá? To by ju nevolal girl. Naďa si nemohla spomenúť ani na jedno slobodné dievča, ktoré by tu stretla – okrem českých zdravotných sestier na párty na českej ambasáde, ale nejako podvedome si myslela, že keďže tam bola spolu s Ivanom, že by si žiadna s ním nezačala. Nie, to musí byť niekto iný. Snažila sa rozplávať svoje obavy, ale ani táto osvedčená medicína jej dnes jednoducho nepomohla...

2

Keď Naďa a Alenka po polnoci odišli, očakávala Markéta, že ostanú ešte s Norou na terase a budú pokračovať v dôvernostiach – zajtra mali predsa voľno a mohli spať. Nora sa však zdvihla a zahlásila, že je unavená. Popriala Markéte dobrú noc s tým, že izbu má nachystanú a že kto ráno prvý vstane, urobí kávu.

Keď už ležala v posteli, trochu ľutovala, že s Markétou neostala. Bolo si však istá, že keby ostala, tak sa neubrání pokušeniu a povie jej, že sa stretla v Prahe s Pavlom. Nechcela o ňom hovoriť, rozchod s ním ju ešte stále bolel, aj keď to bola ona, ktorá ho poslala preč – a predsa dúfala, že sa vráti...

Zoznámili sa zhruba pred dvomi rokmi. Nora robila na obchodnom oddelení ministerstva zahraničných vecí. Atraktívna, rozvedená, s dospelou dcérou a chutným domčekom na tichom predmestí Prahy bola vítaným objektom záujmu všetkých mužov naokolo. Ignorovala ich a dávala nepokryte najavo, že jej vysoké nároky len tak ľahko niekto nesplní. S Pavlom sa zoznámili náhodou, keď prišiel vybavovať nejaké papiere pre svoju automobilovú firmu. Norina práca nespočívala v sedení pri okienku, na to boli iní, v útulnej kancelárii komunikovala so zahraničnými firmami a riešila akurát problematické kauzy. Pavlova firma potrebovala špeciálne povolenie na dovoz a vývoz pretekárskych áut a motokár a dotýčný pracovník si s tým nevedel rady, tak jej ho posunul. Sympatický

štyridsiatnik ju na prvý pohľad zaujal a venovala mu viac času ako zvyčajne. Keď si o týždeň prišiel po vybavené dokumenty, pre obrovskú kyticu takmer neprešiel cez dvere. Začali sa stretávať. Nore imponoval jeho rozhľad a rozhodnosť a, samozrejme, aj to, že bol o deväť rokov mladší. Nemal núdzu o peniaze a zahrňal ju darčekom a pozornosťou. Pomaly sa stotožnila s myšlienkou na spoločný život s ním. Jeho rozvod sa však neustále naťahoval a hysterické záchvaty jeho sedemnásťročnej dcéry, ktorá odmietala myšlienku, že by jej „papa“ žil s niekým iným, ju však postupne presvedčili o tom, že až taký rozhodný nie je. Jeho – neskôr po rozvode už bývalá manželka naďalej ostala pracovať u neho vo firme a robila si na neho finančné aj osobné nároky. Nora trpela. Nebola zvyknutá hrať druhé husle a už rozhodne nie tak dlho. Pri jednom výlete mimo Prahy sa ho v aute rovno opýtala, ako si to ďalej predstavuje. Že ona nemieni strácať čas s niekým, kto si rieši komplexy a nevie, čo od života chce. Jeho mlčanie považovala za dostatočnú odpoveď. Po návrate sa odmietala viac s ním stretnúť, darmo naliehal. „Nemáme si už čo povedať,“ vyhlásila raz, keď ju čakal pred úradom. „Chcem muža na celý uväzok, ty chceš ženu na polovičný. Choď a hľadaj inde.“ Večer potom plakala, a keď jej o pár dní nato ponúkli možnosť ísť pracovať do Saudskej Arábie, okamžite prijala, presvedčená, že je to v danej situácii to najlepšie, čo môže urobiť.

Teraz sa v Prahe stretli náhodou. Nora vybavovala pre seba a pre dcéru dovolenku na Malorke a vrazila do neho, vychádzajúc z dverí jednej z cestoviek v centre.

Nevedel, čo má povedať. „Ty si tu?“ zajachтал. „Iba na dovolenke, vraciam sa do Saudi koncom mesiaca,“ odpovedala Nora sucho. „Ach, tak,“ pokračoval, evidentne v rozpakoch, nevediac, čo povedať. Nora chvíľu čakala – možno na slová, ako mu chýba, ako nemôže bez nej žiť a podobne. Nič také sa nekonalo, a tak sa otočila a odišla. Zastavila sa v prvej kaviarni za rohom a objednala si kávu. Zapálila si cigaretu a pozorovala turistov, rozmýšľajúc, prečo je k nej osud taký krutý a ona nemôže nájsť muža, ktorý by ju jednoducho ľúbil, večer by ju pritúlil a povedal jej: „Moja drahá, neboj sa, spolu to zvládneme, uvidíš, všetko bude v poriadku, som tu pri tebe, ochránim ťa, ľúbim ťa...“ Čašník jej doniesol kapučíno. So srdiečkom na bohatej pene. Pozrela naňho a poďakovala sa s úsmevom. „Teším sa, že sa usmievate,“ povedal, „úsmev vám pristane viac ako slzy.“

3.

Markéta sa zobudila neskoro. Zdola počula Noru, ako s niekým telefonuje a do nosa jej udrela vôňa kávy. Slastne sa natiahla. Milovala tieto rána u Nory, keď sa cítila voľná a slobodná. Niežeby ju jej domáci v rodine, kde žila, nejako obmedzovali, ale vždy sa tešila na víkend a na zmenu prostredia.

Saudské vily sa trochu líšili od našich či anglických. Boli ohradené vysokým múrom, nemali žiadnu záhradu – len akýsi vydláždený dvor – a mali dve vstupné brány – jednu pre domácich, duhú pre hostí. Brány

boli krásne, obyčajne ručne kované a vyjadrovali honor obyvateľov domu. Markéta mala možnosť navštíviť aj iné domácnosti, nielen tú, v ktorej žila, väčšinou ako sprievod obidvoch dievčat na rôzne párty či návštevy. Všade to bolo takmer rovnaké – veľká vstupná hala s dverami do obývačky, jedálne a kúpeľne pre hostí. Všetko honosne zariadené a sterilne čisté – Markétini domáci mali dve slúžky, takzvané maid, a väčšina rodín mala aspoň jednu, takže sa mal kto starať o poriadok. Markéte však chýbali živé kvety a aspoň aký-taký pracovný neporiadok, ktorý by dokazoval, že tam niekto žije. Po roku fungovania si už vedela definovať, že jej chýba, že ten priestor „nemá dušu“.

Markéta bývala v jednom z pavilónov obrovského domu jej domácich. Mala tam spálňu a obývačku s kuchynským kútom, kde si mohla urobiť čaj, kávu alebo zohriať jedlo, keď tam bola cez víkend a, samozrejme, kúpeľňu. Moslimské náboženstvo vyžaduje, aby si veriaci pred každým modlením, ktoré praktizujú päťkrát denne, umyli nohy po členky, ruky po lakty a tvár, a tak všetky domy boli vybavené nadštandardne veľkým počtom kúpeľní. V pracovné dni sa jej denné povinnosti začínali o druhej poobede, keď deti prišli zo školy a ona sa im venovala s úlohami a hrami na vyplnenie voľného času, a končili sa o desiatej večer, keď išli spať. Rodina sa k nej správala milo a aj otecko aj mamička radi využívali príležitosť zadarmo s ňou konverzovať po anglicky. Otec bol významný podnikateľ, ktorý študoval v Londýne, preto si ju aj vybral. Matka učila výtvarnú a ručné práce na prestížnej súkromnej dievčenskej škole v Rijáde. Markéta milovala

najmenšiu Salmu, ktorá k nej veľmi priľnula a viedla nekonečné rozhovory so 14-ročnou Fatimou, ktorá jej pomáhla pochopiť rozdiely medzi životom v Európe a v Saudskej Arábii. Chlapci boli svojskí, ale rýchlo pochopili, že vďaka Markétinej pomoci lepšie zvládnu skúšky v škole a budú si môcť potom môcť za odmenu od rodičov nárokovať najnovšie typy I-Phonov či Playstation.

„Mieniš vylihovať v posteli celý deň alebo si pôjdeš aj zaplávať?“ ozval sa zrazu zdola Norin hlas a Markéta sa rýchlo pozviechala z postele a bežala dolu. Na terase bolo prestreté na raňajky a niektorí obyvatelia compoundu sa už čvachtali v bazéne, využívajúc, že nebolo ešte tak horúco – začiatkom septembra sa tu teploty cez deň stále šplhali nad štyridsať stupňov. „Volala som s Martinom,“ povedala Nora, „usporadúva dnes večer na ambasáde rozlúčkovú párty. Na budúci týždeň odchádza naspäť do Česka. Budeš mi robiť spoločnosť?“ Markéta prikývla s plnými ústami. Martin bol príjemný mladý muž, ktorý si odkrútil dva roky na českej ambasáde v Saudi a teraz sa tešil naspäť do Prahy, skade – ako dúfal – sa po povinnom ročnom pobyte na ministerstve zahraničných vecí možno dostane na nejakú slobodnejšiu misiu. „Bude to veľmi oficiálne?“ spýtala sa Markéta. „Mám so sebou len kraťasy a tie letné šaty, v ktorých som včera prišla.“ Nora pokrútila hlavou. „Nie, bude to len také súkromné, pre kolegov a priateľov, maximálne tridsať ľudí, tie červené šaty sú O. K. Ale rada by som mu dala niečo na pamiatku. Vieš o nejakom vhodnom suveníre?“ Markéta sa zamyslela. „Pamätáš si tú saudskú matriošku, čo do-

stala Naďa na narodeniny? Saudský otecko a v ňom mamička a potom dve deti a najmenšie bábätko, to bolo chutné a originálne. Viem, kde to majú, nie je to ďaleko, môžeme sa tam po ceste zastaviť.“

Na ambasádu prišli okolo ôsmej večer. Záhrada bola vysvietená a obvešaná balónmi. Pred barom sa ako vždy tiesnila skupinka, ktorá čakala na namiešanie drinku a po mostíku ponad bazén sa premávali ľudia s taniermi, smerujúci od bufetového stola v rohu. Martin ich privítal s úsmevom a s neskrývanou radosťou prijal darček. „Bude mi to pripomínať všetkých tých Saudanov, ktorých víza som tu musel riešiť,“ zavtipkoval. „Verím, že nejakej pôvabnej čínskej alebo japonskej bábiky by si sa potešil viac, ale čo už, možno nabudúce,“ v podobnom duchu odpovedala Nora a zamierila pozdraviť ostatných.

Markéta sedela pri stole a s chuťou sa krmila čerstvým hummusom, šalátom a plnenými vínnymi listami, typickým saudským predjedlom. Zrazu ju zamrazilo. Vo dverách stála vysoká štíhla blondína a obzerala sa naokolo, ako keby niekoho hľadala. Vzápätí k nej pristúpil Martin, podal jej ruku a spolu prešli k baru. Keď prechádzali okolo Markétinho stola, vydýchla si. Nie, nebola to Sylvia.

Sylviu stretla naposledy v júni na veľkej párty, usporiadanej na ambasáde pri príležitosti Mesiaca európskej kultúry v Saudi. Poznala ju už predtým a vždy mala v jej prítomnosti neprijemný pocit vlastnej neforemnosti a neatraktívnosti. Sylvia bola krásna a prezývali ju Barbie pre pravé blond vlasy a dlhé nohy. Robila v Al Habib nemocnici ako detská

zdravotná sestra a kdekoľvek sa objavila, automaticky pútala pozornosť všetkých mužov. Vo februári nakoniec dala svoje srdce mladému učiteľovi angličtiny z Johannesburgu a vyzerali spolu veľmi šťastne. V ten večer však prišla nečakane za Markétou. „Vlož mi karty!“ povedala naliehavo a bez akéhokoľvek úvodu. Markéta bola prekvapená. Vykladala občas karty svojim priateľkám, ale brala to skôr ako záľubu – nie ako veštenie, aj keď sa obyčajne nemýlila. Samozrejme, niekdy za ňou prišli české alebo slovenské zdravotné sestry, ktoré sa nedali poučiť a zaplietli sa s nejakým Arabom a chceli vedieť, čo môžu od vzťahu očakávať, obyčajne to nebolo nič dobrého. Markéta však nikdy neveštila za peniaze alebo neznámym ľuďom. Pozrela na Sylviu. Bola bledá a v očiach mala nástoľčivosť, na ktorú Markéta nebola pripravená. „Počkaj ma v altánku, budem tam o päť minút,“ odpovedala. Altánok bol obľúbené miesto zaľúbencov, kde sa schovávali pri väčších podujatiach, teraz si však bola istá, že tam nikto nebude. Markéta zamiešala karty a požiadala Sylviu, aby si jednu vytiahla. Sylvia trasúcimi rukami podala kartu Markéte. Tú striaslo. Z karty sa na ňu škerila smrťka s kosou. „Chcem vedieť, čo ma čaká,“ zašepkala Sylvia. „Povedz mi pravdu.“ Markéta zamiešala karty a znovu ju požiadala, by si potiahla. Karta bola tá istá. Keď sa to zopakovalo tretíkrát, Markéta pomalým pohybom kartu otočila a ukázala ju Sylvii. Chvíľu ani jedna z nich neprehovorila. „Sú to len karty,“ prvá prerušila ticho Markéta. „Ja viem,“ odpovedala Sylvia a zdvihla sa. „Ďakujem.“ Asi o dva týždne nato im Alenka povedala, že Sylvia odišla naspäť do Česka,

keďže jej našli cystu na vaječníku a musia ju operovať. Včera večer na jej otázku smutne odpovedala, že Sylvia sa už nevráti – pri operácii zistili, že cysta je zhubná a že má už napadnuté aj iné orgány – jej život vyhasol nečakane a predčasne...

„Si v poriadku?“ opýtala sa Nora, pristúpiac k stolu s pohármi v ruke, zarazená Markétiným neprítomným pohľadom. „Hm, áno, len tamtá blondína mi pripomenula Sylviu...“ Nora sa otočila v smere Markétinho pohľadu. „To je Johana,“ povedala, „pracuje v náborovej agentúre, ktorá sem dováža zdravotné sestry. Prišla sa na vlastné oči presvedčiť, ako to tu vyzerá,“ s trochou irónie v hlase poznamenala Nora. „Poď, predstavím vás.“

4.

„Yassar, yassar!“ jačala Alenka zo zadného sedadla na Mohameda, svojho pakistánskeho šoféra. Mala ho iba od konca ramadánu a síce už ovládal cestu z Alenkinho compoundu do nemocnice, kde pracovala, ale cestou z Norinho compoundu išiel prvýkrát. Alenka mala našťastie mapu Rijádu v hlave a hovorila trochu po arabsky – v robote sa jednoducho musela naučiť. Mohamedov strieborný Chevrolet sa preplietal pomedzi ďalšie autá. Tisíce červených zadných svetiel sa rozmazávali v tme pred nimi na King Abdulah Road a Alenka si mimovoľne spomenula na pesničku Chasing cars, ktorá bola populárna ešte počas jej pobytu na Slovensku. V Saudi sa jazdilo strašne a sama